

А ♦ обирът

Онзи с пистолета не става за нищо. Аз го знам. И той го знае. Цялата банка го знае. Дори Марвин, най-добрият ми приятел, го знае, а той е още по-зле и от човека с пищова.

Най-лошото в цялата работа е, че колата на Марв е отвън на паркинга, в зоната с петнайсетминутен престой. Всички лежим с лице към пода, а след няколко минути времето за паркиране изтича.

– Тоя тип не е зле да побърза – промърморвам.

– Абсолютно! – прошепва Марв в отговор. – Това е пълно безобразие!

Гласът му се надига от дълбините на пода.

– Ще ми друснат някоя глоба заради това тъпо копеле! Не мога да си позволя още една глоба, Ед.

– Поне колата да си струваше.

– Какво?

Марв ме поглежда и усещам как се стяга. Засегнат е. Марв не понася някой да злослови по адрес на колата му. Той повтаря въпроса си:

– Какво каза, Ед?

– Казах, че не си струва глобата, Марв – прошепвам.

– Виж какво – заявява той. – Много неща мога да приема, Ед, но това...

Премълчавам си. Честно казано, тръгне ли Марв да говори за

колата си, на човек може да му прилошее. Като някакво дете е, а все пак направи двайсет наскоро.

Той продължава в същия дух, докато не се виждам принуден да го прекъсна.

– Марв – казвам възможно най-тихо, – тази кола си е жив резил. Няма дори ръчна спирачка – подпрял си ѝ задните гуми с две тухли. Даже невинаги си даваш труд да я заключваш. Може би се надяваш някой да я отмъкне и да ѝ прибереш застраховката.

– Тя не е застрахована.

– Виждаш ли!

– От застрахователната компания казаха, че не си струвало.

– Разбирам ги.

Онзи с пистолета се обръща и изкрещява:

– Кой приказва там?

На Марв не му пука. Настъпил съм го по мазола.

– Ама не се оплакваш, като те карам на работа, нали? Жалко парвеню!

– Парвеню? Това пък какво е?

– Казах да млъкнете! – отново изкрещява онзи с патлака.

– Тогава побързай! – изревава Марв. Определено не е на кеф.

Лежи по очи на пода в банката.

А банката в този момент я ограбват.

Ненормално горещо е за пролетно време.

Климатикът не работи.

И са оскърбили колата му.

Търпението на горкия Марв е пред изчерпване. Или способността му да разсъждава. Наречете го както искате – факт е, че още малко, и ще му падне пердето.

Гледаме се кръвнишки, проснати на ухабения, пращен син килим на банката. Приятелят ни Ричи е до лежо-масичката, по-точно наполовина под нея, сред блокчетата, които се пръснаха на пода, когато онзи с пистолета влетя разтреперан в залата с крясъци и викове. Одри е точно зад мен. Ходилото ѝ е върху крака ми, който вече е изтръпнал.

Пистолетът на онзи е насочен към носа на нещастното момиче на гишето. На баджа на ревера ѝ пише „Миша“. Горката Миша. Тя се тресе почти колкото онзи с пистолета, докато чака някакъв пъпчив двадесет и девет годишен тип с вратовръзка и мокри петна под мишниците да напълни торбата с пари.

– Не е зле тоя тип да побърза – казва Марв.

– Това вече го казах – напомням му.

– И какво от това? Аз не мога ли да го кажа?

– Махни си крака от мен – казвам на Одри.

– Какво? – отговаря ми тя.

– Казах да си разкараш копитото от мен. Кракът ми изтръпна. Тя се отдръпва неохотно.

– Благодаря.

Онзи с пистолета се обръща и за последно изкрещява:

– Кое копеле приказва там?

Трябва да ви кажа, че Марв никак не е лесен. Умира да препира. Понякога е ужасно неприятен. Той е от онези приятели, с които вечно се караш, особено когато стане дума за скапания му „Фалкон“. А когато е в настроение, е пълнен инфантил.

Сега той подмята закачливо:

– Ед Кенеди, господине! Ед приказва.

– Много благодаря! – изръмжавам.

(Ед Кенеди е пълното ми име. На деветнайсет съм и карам такси, без да съм навършил допустимата възраст. Аз съм типичен младеж от най-отдалечените покрайнини на големия град – какво да говорим за перспективи и възможности... Но като оставим това настрана, чета повече книги, отколкото е редно, и определено не съм бог в секса и плащането на данъци. Драго ми е да се запознаем.)

– Млъкни тогава, Ед! – изревава онзи с патлака. Марв се подсмивва. – Че ще дойда и ще те гръмна в задника!

Все едно отново сме в училище и садистът математик реве команди от катедрата, макар че хич не му пука за нищо и само чака звънеца, за да се прибере вкъщи, да пие бира и да се гои пред телевизора.

Поглеждам към Марв. Изпитвам желание да го убия.

– Все едно не си на двацет, дявол да го вземе! Какво искаш, да ни изтрепят ли?

– Млъквай, Ед! – Този път гласът на онзи с оръжието е по-силен.

Прошепвам още по-тихо:

– Ако ме застреля, ти ще си виновен! Знаеш го, нали?

– Казах да млъкнеш, Ед!

– Това е само една хубава шега, нали, Марв?

– Точно така! – Онзи с пистолета забравя за жената на гишето и тръгва към нас побеснял. Ние вдигаме поглед към него.

Марв.

Одри.

Аз.

И всички останали нещастници, проснати на пода като нас.

Дулото на пистолета се опира между веждите ми. Носът ме за-сърбява, но не го почесвам.

Онзи с пистолета мести поглед от мен към Марв и обратно. През чорапа на физиономията му виждам рижите му бакенбарди и белезите от акне. Очите му са малки, затова пък ушите са големи. Вероятно ограбва банката, за да отмъсти на света, че печели местния конкурс за грозота трета година поред.

– Та кой от вас е Ед?

– Той – казвам и соча Марв.

– А, не! – възразява Марв и по лицето му чета, че не е толкова уплашен, колкото би трябвало да бъде. Ясно му е, че ако онзи с пищова е мъж на място, досега и двамата да сме мъртви. Той вдига поглед към човека с чорапа на главата и казва:

– Я чакай малко. – И се почесва по брадичката. – Виждаш ми се познат.

– Добре де – признавам си. – Аз съм Ед.

Онзи обаче е твърде зает да слуша какво има да му каже Марв.

– Марв! – прошепвам настойчиво. – Млъкни!

– Млъкни, Марв! – казва Одри.

– Млъквай, Марв! – провиква се Ричи от другия край на залата.

– Ти пък кой си? – изкрещява онзи и се обръща да види откъде идва гласът.

– Аз съм Ричи.

– Добре, Ричи, затваряй си устата! Не започвай и ти!

– Нямах грижа – долита отговорът. – Много благодаря.

Всичките ми приятели са големи тарикати. Не ме питайте защо. Нещата просто са такива, каквито са.

Във всеки случай онзи с пищова кипва. Имам чувството, че изпуска пара през кожата си, през чорапа на лицето си.

– А, не, писна ми! – изръмжава той, сякаш изригва пламък.

Марв обаче не мирясва.

– Дали не сме били съученици или нещо такова?

– Решил си да умреш, така ли? – нервно изсъсква човекът с пищова.

– Ами всъщност – обяснява Марв – просто искам да ми платиш глобата за паркинга. Колата ми е в зоната с петнайсетминутен престой, а ти ме държиш тук.

– Ще те държа, и още как! – Онзи насочва пистолета към него.

– Не е нужно да си толкова враждебен.

„Господи – мисля си. – *Свършено е с Марв. Сега ще го застрелят в гърлото.*“

Мъжът поглежда през остъклената врата на банката – явно се опитва да разбере коя е колата на Марв.

– Коя е твоята? – пита той, при това доста любезно.

– Светлосиният „Фалкон“.

– Тоя боклук? Не бих се изпикал върху нея, камо ли да плащам глоба!

– Чакай малко! – Марв отново е оскърбен до дъното на душата си. – Щом държиш цялата банка, нищо не ти струва и да ми платиш глобата, не мислиш ли?

Междувременно парите са готови и Миша, нещастното момиче от гишетото, го съобщава. Онзи с пищова се обръща и тръгва да ги прибере.

– Побързай, кучко! – изръмжава той, поемайки торбата. Предполагам, че при грабеж е редно да се говори така. Човекът е гледал нужните филми. След малко се връща при нас с парите в ръка.

– Ей, ти! – изкрещява ми. Сега, когато се е добрал до парите, му е дошъл и кураж. И тъкмо се кани да ме халоса с пищова, когато нещо отвън привлича вниманието му.

Той се вглежда през стъклената врата на банката.

По шията му се стича струйка пот.

Дъхът му излиза на пресекулки.

Мислите му се мятат като полудели и...

Той избухва.

– Не!

Полицайте са отвън, но нямат представа какво става в банката. На улицата още не се е разчуло. Те казват на някакъв със златиста „Торана“ да не паркира пред хлебарницата на отсрещния тротоар. Колата потегля, полицайте също, а жалкият обирджия остава да стои с торбата пари. Превозът му си е заминал.

В този миг го осенява.

Отново се обръща. Към нас.

– Ей, ти! – казва на Марв. – Дай ми ключовете.

– Какво?

– Чу ме!

– Тази кола е антика!

– Тази кола е браква, Марв – забивам му ножа аз. – Дай ми ключовете или ще те убия със собствените си ръце!

Марв бърка в джоба си и вади ключовете, а на лицето му е изписано възмущение.

– И по-нежно – казва той.

– Да го духаш! – отвърща онзи с патлака.

– Хайде малко по-възпитано! – крещи Ричи изпод масичката.

– Я млъквай! – изревава онзи и хуква. Единственият му проблем е, че шансът колата на Марв да запали от първия път е не повече от пет процента.

Той изхвърча през вратата и се насочва към улицата. Спъва се и изпуска пистолета, но решава да не губи време за него. За миг виждам изписаната на лицето му паника, докато се колебае дали да го вземе, или да продължи. Но няма време и продължава да тича.

Всички сме се надигнали и го гледаме как се насочва към колата.

– Гледайте сега! – изсмива се Марв. Тримата с Одри следим с любопитство случващото се. Ричи се присъединява към нас.

Отвън онзи спира и се опитва да отгатне с кой ключ се отваря колата. В този миг всички избухваме в смях.

Най-сетне успява да се качи и се опитва да запали безброй пъти, но напразно. Никакъв отклик.

И тогава...

Никога няма да разбере как ми хрумна, но хукам навън и по пътя грабвам пистолета. Докато пресичам улицата, погледът ми среща неговия. Той се опитва да се измъкне от колата, но вече е твърде късно.

Аз стоя до прозореца на форда.

С насочен в лицето му пистолет.

Той спира.

И двамата замираме.

Той се опитва да се измъкне и да избяга. Кълна се, нямам представа как съм направил крачка към него и съм стрелял. Чувам звън на строшено стъкло.

– Какво правиш? – отчаяно изкрещява Марв от другата страна на улицата. Светът му се руши. – Това е моята кола!

Чува се вой на сирени.

Онзи се свлича на колене и процежда:

– Какъв съм идиот!

Не мога да не се съглася.

Поглеждам го и за миг ми дожалява за него. Пред мен стои може би най-големият карък на земята. Най-напред ограбва банка, пълна с безнадеждни идиоти – говоря за себе си и за Марв. После транспортът му си заминава. И накрая се добира до друга кола, но това е най-жалката трошка в цялото Южно полукълбо. Наистина малко му съчувствам. Представете си – какво унижение.

Ченгетата го закопчават и го отвеждат, а аз казвам на Марв:

– Видя ли сега? – И повтарям по-настойчиво: – Видя ли? Това

само показва колко е скапана тази кола! – Спирам за миг, за да може да го осъзнае. – Ако ставаше за нещо, тоя тип вече да е изчезнал, така ли е?

– Сигурно – признава Марв.

Трудно ми е да кажа дали не съжالياва, че онзи не се е измъкнал, само и само да се види, че колата му не е чак такъв боклук.

Улицата и седалките са посипани със стъкла. Опитвам се да разбера кое има по-смачкан вид – прозорецът или физиономията на Марв.

– Слушай – казвам, – извинявай за стъклото.

– Няма нищо – отвърща Марв.

В ръката ми пистолетът е топъл и лепкав като топящ се шоколад.

Идват нови полицаи да ни разпитват.

Откарват ни в управлението и ни питат за обира, какво точно е станало и как съм се добрал до пистолета.

– Просто го изпусна, така ли?

– Нали вече ви казах!

– Слушай, синко – казва ченгето и вдига поглед от книгата си. – Не е нужно да ми се репчиш.

Има бирено коремче и прошарени мустаци. Защо ли толкова много полицаи смятат, че трябва да носят мустаци?

– Да се репча? – повтарям.

– Да се репчиш.

Да се репча.

Харесва ми тази дума.

– Извинявайте – казвам. – Той просто го изпусна, докато тичаше, а аз го вдигнах и хукнах да го гоня. Това е всичко. Онзи беше гола вода, съгласен ли сте?

– Абсолютно.

Разпитът продължава още известно време. Единственият път, когато ченгето с биреното коремче показва признаци на раздразнение, е повторното напомняне на Марв, че му се полага обезщетение за колата.

– Онзи син „Фалкон“ ли? – пита.

– Точно той.

– Честно да ти кажа, синко, тая кола е абсолютна таратайка.

Жив резил.

– Казах ти! – подхвърлям аз.

– Няма дори ръчна спирачка, за бога!

– И какво от това?

- Имаш късмет, че отгърваваш глобата. Не си струва.
- Много благодаря.
- Няма защо – усмихва се ченгето.

– И ще ти дам един съвет.

Почти сме на вратата, когато ни става ясно, че полицаят още не е свършил.

- Да? – пита Марв.
- Защо не си купиш нова кола, синко?

Марв отговаря сериозно:

- Имам си причини.
- Какви? Нямах пари?

– А, пари си имам. Все пак работя! – Той дори успява по някакъв начин да звучи саркастично. – Въпрос на приоритети. – Само човек, който се гордее с колата си, би могъл да се усмихва по този начин. – И освен това си обичам колата.

– Е, така може – отсича ченгето. – Довиждане.

– Какви са пък тези приоритети? – питам Марв от другата страна на вратата.

Той гледа безизразно право пред себе си.

– Млъкни, Ед! Може днес да си герой за всички останали, но за мен си шибаният гадняр, който ми пръсна стъклото.

– Искаш да ти го платя ли?

Той ме удостоява с усмивка.

– Не.

Честно да си кажа, олеква ми. По-скоро бих умрял, отколкото да дам и цент за този „Фалкон“.

Когато излизаме от управлението, Одри и Ричи ни чакат, но не са сами. Около тях са се струпали репортери, които тутакси ни назракаха куп снимки.

– Ето го! – извиква някой и още преди да съм се опомнил, тълпата ме заобикаля и започва да задава въпроси. Аз отговарям според силите си и отново обяснявам какво се е случило. Градът, в който живея, не е толкова малък – имаме си радио, телевизия и вестници и всички тези хора имат да водят предавания и да пишат статии за следващия ден.

Представям си заглавията. „Таксиметров шофьор става герой“ би звучало чудесно, но по-вероятно е да бъде нещо от сорта на „Местен безделник свършва полезна работа“. Марв има да ми се смее...

След десетина минути тълпата се разпръсва и ние се връщаме на паркинга. На предното стъкло на фалкона под чистачката е пъхнат хубав голям фиш.

– Копелета! – заявява Одри, а Марв го измъква и го чете. Причината да отидем в банката беше Марв да си внесе заплатата. Сега ще трябва с парите да си плати глобата.

Опитваме се да изчистим парчетата стъкло от седалките и се качваме. Марв завърта ключа седем-осем пъти. Колата не пали.

– Чудно! – казва той.

– Типично – отговаря Ричи.

Двамата с Одри не казваме нищо.

Одри сяда зад волана, а останалите бутаме. Закарваме колата до нас, защото е най-близо. Няколко дни по-късно ще получа първото послание. То променя всичко.